

การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้โดยการผสมผสานทักษะปฏิบัติเดวิส และการเรียนรู้แบบร่วมมือ เพื่อพัฒนาทักษะปฏิบัติชุดระบำไถ่วิชาดนตรี-นาฏศิลป์

THE DEVELOPMENT OF TEACHING TECHNIQUE BY INTEGRATING DAVIE'S INSTRUCTION MODEL AND COOPERATIVE LEARNING MODEL FOR RABUMKAI SONG WHILST'S LEARNING ACHIVEMENT IN TRADITIONAL THAI MUSIC AND DANCE

นิตยา เต็งประเสริฐ¹ และ นนทลี พรธาดาวิต²
Nittaya Tengprasert¹ and Nonthalee Prontadavit²

¹นักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ สาขาหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการวิจัยและพัฒนาหลักสูตร คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี จังหวัดปทุมธานี
²ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สาขาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรีจังหวัดปทุมธานี

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อพัฒนาแบบการจัดการเรียนรู้ผสมผสานทักษะปฏิบัติเดวิส และการเรียนรู้แบบร่วมมือ และเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การจัดการเรียนรู้การพัฒนาทักษะปฏิบัติทำรำ ประกอบการแสดงชุดระบำไถ่วิชาดนตรีนาฏศิลป์ของผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ของผู้เรียนที่เรียนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ผสมผสานทักษะปฏิบัติเดวิส และการเรียนรู้แบบร่วมมือ

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลองรูปแบบ Static Group Comparison Design เปรียบเทียบระหว่าง กลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม กลุ่มตัวอย่างคือผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 86 คน กลุ่มทดลองคือผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/1 จำนวน 28 คนกลุ่มควบคุมคือผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/2 จำนวน 29 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แผนการจัดการเรียนรู้แบบผสมผสานทักษะปฏิบัติเดวิส และการเรียนรู้แบบร่วมมือ แบบประเมินด้านความรู้เกี่ยวกับการแสดงระบำไถ่ แบบประเมินทักษะการร้องเพลง แบบประเมินทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์ และ แบบประเมินทักษะปฏิบัติ สถิติที่ใช้วิเคราะห์คือ ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และสถิติเปรียบเทียบ Independent Samples t - test

ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้รูปแบบการผสมผสานทักษะปฏิบัติเดวิส และการเรียนรู้แบบร่วมมือ ประกอบการแสดงชุดระบำไถ่วิชาดนตรีนาฏศิลป์ของผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ไม่ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 ($t=1.84$, $Sig= 0.07$)

ABSTRACT

The purposes of this research were to develop teaching technique by integrating davie's instruction model and cooperative learning model and compare

student's learning achievement for Rabumkai song whilst in traditional Thai music and dance.

Static Group Comparison Design was used to collect data from control group and experimental group in primary 5. There are eighty-six people. The experimental group are students primary 5/1. There are twenty-eight people. The control group are student in primary 5/2. There are twenty-nine people. The research instruments were integrating davie's instruction model and cooperative learning model lesson plans, Assessment of knowledge about show Rabumkai song, assessment of skill for sing, assessment of skill for words dance and assessment of practical skills. Data were analyzed by frequency, Mean, Standard Deviation, and Independent Sample t-test

The results of this research revealed that the achievements of students between experimental group and control group, teaching technique by integrating davie's instruction model and cooperative learning model, showed no significant different at the .05 level. ($t = 1.84$, Sig = 0.07)

คำสำคัญ

ทักษะปฏิบัติเดวิส การเรียนรู้แบบร่วมมือ

ความสำคัญของปัญหา

ศิลปะและดนตรีเป็นกิจกรรมที่สร้างสุนทรียภาพให้มนุษย์มาตั้งแต่สมัยโบราณ ศิลปวัฒนธรรมของชาติไทย โดยเฉพาะด้านนาฏศิลป์เป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่สืบทอดกันมาตั้งแต่เริ่มมีการสร้างชุมชนไทย และพัฒนามาอย่างต่อเนื่องจนกลายเป็นรูปแบบที่สามารถระบุลักษณะการแสดงได้อย่างชัดเจน ในสมัยกรุงสุโขทัยตามข้อความในประชุมจารึก ภาคที่ 1 หลักที่ 8 ที่ว่า “ย่อมเรียงชั้นหมากชั้นพลูบูชาพิลม ระเบ่า รำ เต็น เล่นทุกฉัน” (กรมศิลปากร, 2546) ทุกชาติทุกภาษาต่างมีศิลปวัฒนธรรม ที่แสดงออกถึงสัญลักษณ์ประจำชาติตน และเป็นมรดกทางสังคมที่เกิดจากการสร้างสรรค์มีการสืบทอดต่อกันไป ในบรรดาศิลปะที่แสดงถึงสัญลักษณ์ของชาติไทย “นาฏศิลป์” นับว่าเป็นศิลปะที่มีความเด่นชัดที่สุด นาฏศิลป์ หรือศิลปะที่แสดงออกทางลีลาการเคลื่อนไหว ซึ่งเกิดจากการปรุงแต่งกิริยาท่าทางธรรมชาติของมนุษย์ โดยการนำกิริยาท่าทางเหล่านั้นมาดัดแปลงให้อ่อนช้อยสวยงามวิจิตรพิสดารกว่าท่าธรรมชาติ มีความสอดคล้องกันกับเพลงดนตรี และการขับร้อง มุ่งให้รำได้อย่างงดงาม โดยอาศัยหลักสำคัญในความงามของศิลปะซึ่งเป็นการแสดงจากการใช้มือ แขน ขา เท้า ลำตัว ใบหน้า ศีรษะมาบูรณาการด้วยกระบวนการทำรำเพื่อสื่อความหมายซึ่งเรียกว่าท่ารำ ผู้ชมได้รับความบันเทิงเพลิดเพลินไปกับลีลาการเคลื่อนไหวที่งดงามและยังถือว่าเป็นภาษาหนึ่งที่จะอธิบายเรื่องราวใดๆได้โดยวิธีการที่นุ่มนวลและแนบเนียนจนเป็นที่กล่าวกันว่านาฏศิลป์นั้นเป็น “ภาษาสากล” สามารถเห็นด้วยตาเข้าใจได้ทันทีทันใด (เรณู โกสินานนท์, 2544) นอกจากนี้นาฏศิลป์ไทยถือว่าเป็นศาสตร์ทางศิลปะที่สำคัญยิ่ง เป็นที่รู้จักกันดีในรูปแบบของการแสดงที่มีลีลาอ่อนช้อยงดงามบ่งบอกถึงความประณีตรักสวยรักงามแฝงด้วยจินตนาการ และศิลปะอันละเอียดอ่อนของคน

ไทยแสดงถึงความเป็นอารยธรรมอันรุ่งเรือง และความมั่นคงของชาติที่ได้สืบทอดกันมาตั้งแต่โบราณกาล (วรสรวง สุทธิสวรรค์, 2541)

ความสำคัญของนาฏศิลป์นอกจากมีคุณค่าในฐานะที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรม และแสดงออกถึงอารยธรรมที่รุ่งเรืองแล้ว นาฏศิลป์ยังมีประโยชน์สำหรับผู้ที่ได้เรียนรู้เพราะการเรียนนาฏศิลป์เป็นการใช้อวัยวะทุกส่วนของร่างกายในการเคลื่อนไหว และท่าทางต่างๆของนาฏศิลป์ไทยมีท่วงทีคล้ายท่าฤๅษีดัดตน จึงส่งผลให้ผู้ที่ได้ฝึกหัดเป็นผู้มีสุขภาพสมบูรณ์มีจิตใจร่าเริงแจ่มใส และมีบุคลิกภาพที่ดี (จารุณี ลิ้มปนานนท์, 2539) นอกจากนี้นาฏศิลป์ยังเป็นกิจกรรมที่สามารถเสริมสร้างนักเรียนให้มีวินัยในตนเอง รู้จักระเบียบวินัยในการแสดงออกร่วมกับผู้อื่น มีสมาธิ มีความพยายามอดทนในการฝึกซ้อม มีความรับผิดชอบต่อผลงาน รู้จักความไพเราะของเสียงเพลง และการแสดงเสริมสร้างความรู้ ความสามารถในการวิพากษ์วิจารณ์การตัดสินใจอย่างมีเหตุผล ใช้เวลาว่างไปในทางที่เป็นประโยชน์ ส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ และจินตนาการ ที่สำคัญคือทำให้ได้รู้คุณค่าของดนตรีและนาฏศิลป์ รู้คุณค่าของศิลปะและวัฒนธรรมประจำชาติ และเข้าใจศิลปะของชาติ (อรรพรรณ บรรจงศิลป์ และอาภรณ์ มนตรีศาสตร์, 2527)

ปัจจุบันการเรียนนาฏศิลป์ และการปฏิบัติท่าทางนาฏศิลป์ไม่ได้รับความสนใจจากนักเรียน โดยเฉพาะความเข้าใจท่ารำของนาฏยศัพท์ ซึ่งส่งผลต่อการนำไปสู่การปฏิบัติท่ารำอย่างถูกต้อง และสวยงาม ทำให้ผู้เรียนปฏิบัติท่ารำไม่ได้ โดยเฉพาะนักเรียนชาย ผนวกกับอิทธิพลของวัฒนธรรมต่างชาติที่เข้ามาอย่างรวดเร็ว ทำให้นักเรียนได้รับวัฒนธรรมที่มีความสนุกสนานมีรูปแบบที่หลากหลาย ทำให้การเรียนรู้ทางนาฏศิลป์น้อยลง เมื่อวิเคราะห์หลักสูตรการเรียนการสอนในระดับประถมศึกษา พบว่า เนื้อหาความรู้ และเวลาในการเรียนการสอนค่อนข้างน้อยเพราะการเรียนสาระศิลปะ ประกอบด้วยวิชาทัศนศิลป์ ดนตรี และนาฏศิลป์ พื้นฐานการเรียนสาระวิชาดังกล่าว ต้องใช้เวลาในการฝึกปฏิบัติมาก นักเรียนขาดความต่อเนื่องในการปฏิบัติ ทำให้ไม่สามารถปฏิบัติได้ดี

ปัญหาที่พบ คือนักเรียนชายไม่สนใจการปฏิบัติด้านนาฏศิลป์ ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชานาฏศิลป์ค่อนข้างต่ำที่สำคัญคือ ขาดครูที่มีความรู้ความชำนาญเฉพาะด้านนาฏศิลป์ไทย จึงทำให้การสอนท่ารำผิดเพี้ยน ซึ่งการเรียนนาฏศิลป์ไทยจำเป็นต้องมีความเข้าใจ และปฏิบัตินาฏยศัพท์อย่างถูกต้อง จึงจะสามารถปฏิบัติท่ารำได้สวยงามอ่อนช้อย (จารุณี ลิ้มปนานนท์ 2539) สสำรวจปัญหา และความต้องการของครูนาฏศิลป์ในสถานศึกษาพบว่าสาเหตุที่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ต่ำ เนื่องจากนักเรียนเกิดความเบื่อหน่ายไม่ชอบวิชาดนตรีนาฏศิลป์ สอดคล้องกับแนวคิดของ (กัลยา ต๊ะมะครุฑ 2542,) ที่ระบุไว้ว่า ปัญหาที่พบมากที่สุด คือการขาดแคลนครูผู้สอนที่มีความรู้ความสามารถความชำนาญการด้านนาฏศิลป์ การเรียนการสอนนาฏศิลป์ จึงไม่บรรลุเป้าหมายที่กำหนด

จากการที่ผู้วิจัยได้ทำหน้าที่ครูผู้สอนนาฏศิลป์ และเป็นผู้นิเทศติดตามการจัดการเรียนการสอนของครูนาฏศิลป์ พบปัญหาสองประการคือ ประการแรก ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ต่ำกว่าเป้าหมายที่กำหนดต่ำกว่าสาระวิชาอื่นหลายวิชา ทั้งที่นาฏศิลป์เป็นวิชาที่เน้นการปฏิบัติน่าจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าสาระวิชาอื่นๆ ประการที่ 2 พบว่าผู้เรียนส่วนใหญ่ไม่ชอบการเรียนนาฏศิลป์ เนื่องจากการจัดกระบวนการเรียนการสอนของครูยังขาดความน่าสนใจ และจากการสังเกตพฤติกรรมผู้เรียนพบว่า ผู้เรียนส่วนใหญ่ขาดทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่นต่างคนต่างอยู่ ไม่พึงพา

อาศัยกัน มีความคิดเห็นเฉพาะตนเองเป็นหลัก ซึ่งหากได้รับการพัฒนาให้ผู้เรียนรู้จักการทำงานร่วมกับผู้อื่น จัดกิจกรรมที่ช่วยสนับสนุนให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติร่วมกัน จะทำให้ผู้เรียนเกิดความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน มีความเอื้ออาทรต่อกัน ส่งผลให้สังคมมีบรรยากาศที่มีความรักความสามัคคีกัน ช่วยให้พัฒนาประเทศชาติมีความเจริญรุ่งเรือง และมีความสุขได้เป็นอย่างดี

ด้วยเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษา วิธีการจัดการเรียนรู้ การจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส ผสมผสานการเรียนรู้แบบร่วมมือ เพื่อพัฒนาทักษะปฏิบัติเพลงระบำไก่ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพระนครศรีอยุธยาเขต 1 ซึ่งมีรูปแบบการจัดกิจกรรมที่เอื้อให้ผู้เรียนช่วยเหลือซึ่งกันและกัน สามารถสร้างความสัมพันธ์อันดีให้เกิดขึ้นได้ ส่งผลถึงการพัฒนาพฤติกรรมให้ผู้เรียนมีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ รู้จักช่วยเหลือผู้อื่น เพื่อนำความรู้ความสามารถไปพัฒนา และเผยแพร่ต่อไป

โจทย์วิจัย/ปัญหาวิจัย

1. รูปแบบการจัดการเรียนรู้ผสมผสานทักษะปฏิบัติเดวิส และการเรียนรู้แบบร่วมมือในการพัฒนาทักษะปฏิบัติทำรำประกอบการแสดงชุดระบำไก่วิชาดนตรีนาฏศิลป์ของผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 สามารถพัฒนาผลสัมฤทธิ์การจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติทำรำประกอบการแสดงชุดระบำไก่ได้หรือไม่

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ผสมผสานทักษะปฏิบัติเดวิส และการเรียนรู้แบบร่วมมือในการพัฒนาทักษะปฏิบัติทำรำประกอบการแสดงชุดระบำไก่วิชาดนตรีนาฏศิลป์ของผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การจัดการเรียนรู้การพัฒนาทักษะปฏิบัติทำรำประกอบการแสดงชุดระบำไก่วิชาดนตรีนาฏศิลป์ของผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ของผู้เรียนกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองที่เรียนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ผสมผสานทักษะปฏิบัติเดวิส และการเรียนรู้แบบร่วมมือ

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัย เรื่อง การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้โดยผสมผสานทักษะปฏิบัติเดวิส และการเรียนรู้แบบร่วมมือในการพัฒนาทักษะปฏิบัติทำรำประกอบการแสดงชุดระบำไก่ สำหรับผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเปรมฤทัย สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพระนครศรีอยุธยา เขต 1 เป็นการวิจัยเชิงทดลองโดยใช้รูปแบบ Static Group Comparison Design ซึ่งมีขั้นตอนการดำเนินงาน ดังนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเปรมฤทัย สังกัด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพระนครศรีอยุธยาเขต 1 จำนวน 3 ห้องเรียน คือ ห้องเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/1 จำนวน 29 คน ห้องเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/2 จำนวน 28 คน และห้องเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/3 จำนวน 29 คน รวมทั้งสิ้น จำนวน 86 คน กลุ่มตัวอย่าง ใช้วิธีการ

สุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) โดยสุ่มแบบง่าย จับสลากได้กลุ่มควบคุม คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/2 จำนวน 28 คน กลุ่มทดลอง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/1 จำนวน 29 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย

1. แผนการจัดการเรียนรู้โดยผสมผสานทักษะปฏิบัติเดวิส และการเรียนรู้แบบร่วมมือในการพัฒนาทักษะปฏิบัติทำรำประกอบการแสดงชุดระบำไก่ สำหรับผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 10 แผน

2. แบบประเมินด้านความรู้เกี่ยวกับการแสดงชุดระบำไก่

3. แบบประเมินทักษะการร้องเพลงลาวจ้อย (เพลงประกอบการแสดงชุดระบำไก่)

4. แบบประเมินทักษะปฏิบัตินาฏยศัพท์ที่ใช้ในการแสดงชุดระบำไก่

5. แบบประเมินทักษะปฏิบัติทำรำประกอบการแสดงชุดระบำไก่

การสร้างเครื่องมือจากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องและหลักสูตร ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาโดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 4 คน

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. เตรียมตัวผู้เรียนและผู้สอน ชี้แจงผู้เรียนให้รับทราบเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตลอดจนการวัดและการประเมินผล

2. ดำเนินการตามแผนการจัดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติผสมผสานการเรียนรู้แบบร่วมมือการปฏิบัติทำรำเพลงระบำไก่ จำนวน 10 แผนกับผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/1 ซึ่งเป็นกลุ่มทดลอง โดยใช้เวลาทดลอง 10 คาบ สัปดาห์ละ 1 คาบ โดยเรียงลำดับตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 ถึงแผนการเรียนรู้ที่ 10

3. การทดสอบผลสัมฤทธิ์แบ่งออกเป็น 2 ช่วงดังนี้

ช่วงที่ 1 ด้านความรู้ โดยในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 ทดสอบผลสัมฤทธิ์ด้านความรู้ที่เกี่ยวกับการแสดงชุดระบำไก่

ช่วงที่ 2 ด้านทักษะปฏิบัติ โดยในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2- 10 ทดสอบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ทักษะปฏิบัติทำรำประกอบการแสดงชุดระบำไก่ โดยเริ่มต้นจากการร้องเพลงลาวจ้อย (เพลงที่ใช้ประกอบการแสดงชุดระบำไก่) ทักษะปฏิบัตินาฏยศัพท์ที่ใช้ในการแสดงชุด ระบำไก่ และทักษะปฏิบัติทำรำประกอบการแสดงชุดระบำไ้ตั้งแต่ตอนที่ 1 ถึงตอนที่ 4

4. รวบรวมข้อมูลที่ได้มาทำการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของผู้เรียนใช้ ค่าความถี่ (Frequency) ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทักษะปฏิบัติทำรำประกอบการแสดงชุดระบำไก่ ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้ Independent Samples t – test

ผลการวิจัย

ผลการวิจัย แบ่งเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 การพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้โดยผสมผสานทักษะปฏิบัติเดวิสและการเรียนรู้แบบร่วมมือ ผู้วิจัยพัฒนาแผนการเรียนรู้ชุดระบำไ้ที่สอนโดยผสมผสานทักษะปฏิบัติเดวิสและการเรียนรู้แบบร่วมมือบูรณาการเป็น 6 ขั้นตอนคือ

ขั้นที่ 1 จัดผู้เรียนเข้ากลุ่ม

ขั้นที่ 2 ขึ้นสาธิต

ขั้นที่ 3 ปฏิบัติทักษะย่อย

ขั้นที่ 4 ขึ้นให้เทคนิควิธีการ

ขั้นที่ 5 ขึ้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อย

ขั้นที่ 6 สมาชิกในกลุ่มนำคะแนนพัฒนาการของแต่ละคนมารวมกัน

แผนการจัดการเรียนรู้โดยผสมผสานทักษะปฏิบัติเดวิสและการเรียนรู้แบบร่วมมือ ชุดระบำ
ไก่พัฒนาได้ จำนวน 10 แผน เวลา 10 ชั่วโมง ดังนี้

1. แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 ประวัติความเป็นมา ลักษณะรูปแบบการแสดง เนื้อร้อง/
ทำนองเพลง ความหมายของเนื้อร้อง ผู้ประพันธ์เพลง ดนตรีประกอบเพลงชุดระบำไก่
2. แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 การแต่งกายและโอกาสที่ใช้ในการแสดง นาฏยศัพท์
ที่ใช้ในการแสดงชุดระบำไก่
3. แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 นาฏยศัพท์ที่ใช้ในการแสดงทำนองชุดระบำไก่
4. แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 การปฏิบัติทำรำประกอบการแสดงระบำไก่ท่อนที่ 1
5. แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 การปฏิบัติทำรำประกอบการแสดงชุดระบำไก่
ท่อนที่ 2
6. แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6 ทบทวนการปฏิบัติทำรำประกอบการแสดงชุด
ระบำไก่ท่อนที่ 1-2
7. แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 7 การปฏิบัติทำรำประกอบการแสดงชุดระบำไก่
ท่อน ที่ 3
8. แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 8 การปฏิบัติทำรำประกอบการแสดงชุดระบำไก่
ท่อน ที่ 4
9. แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 9 ทบทวนการปฏิบัติทำรำประกอบการแสดงชุด
ระบำไก่ ท่อนที่ 1-4
10. แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 10 การปฏิบัติทำรำประกอบการแสดงชุดระบำไก่
จบเพลง

ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การพัฒนาทักษะปฏิบัติทำรำประกอบการแสดงชุด
ระบำไก่ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยการพัฒนา รูปแบบการจัดการเรียนรู้ผสมผสานทักษะ
ปฏิบัติเดวิส และการเรียนรู้แบบร่วมมือระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม พบว่า

1. ผลการทดสอบความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการแสดงชุดระบำไก่ กลุ่มทดลองที่สอนโดยใช้
รูปแบบการสอนแผนการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติเดวิส ผสมผสานการเรียนรู้แบบร่วมมือ มีคะแนน
ภาพรวมสูงกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($t = 3.18$, Sig = 0.00)

ตารางที่ 1 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ด้านความรู้ทั่วไป โดยรูปแบบการสอนแผนการเรียนรู้อัตโนมัติและวิธีผสมผสานการเรียนรู้อัตโนมัติ

	คะแนนเฉลี่ยรวม	S.D.	t	Sig
กลุ่มทดลอง	7.97	0.13	3.18	0.000
กลุ่มควบคุม	6.46	0.21		

Sig < .01

2. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การร้องเพลงลาวจ้อย (เพลงประกอบการแสดงชุดระบำไก่อ) ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม พบว่าคะแนนของกลุ่มทดลองมีคะแนนสูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (t = 2.18, Sig = 0.03)

ตารางที่ 2 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ด้านการร้องเพลงลาวจ้อย (เพลงประกอบการแสดงชุดระบำไก่อ) โดยรูปแบบการสอนแผนการเรียนรู้อัตโนมัติและวิธีผสมผสานการเรียนรู้อัตโนมัติ

การร้องเพลงลาวจ้อย (เพลงประกอบการแสดง ชุดระบำไก่อ)	กลุ่มทดลอง (n = 29)			กลุ่มควบคุม (n = 28)			t	Sig
	\bar{X}	S.D.	แปลผล	\bar{X}	S.D.	แปลผล		
1.การออกเสียงควบกล้ำได้ถูกต้อง	3.41	0.68	พอใช้	3.21	1.03	พอใช้		
2.ถูกต้องตามจังหวะ	3.31	0.71	พอใช้	2.93	1.09	ปรับปรุง		
3.ความถูกต้องของทำนอง	3.10	0.72	พอใช้	2.75	1.04	ปรับปรุง		
4.ความถูกต้องของเนื้อร้อง	3.90	0.67	พอใช้	2.86	1.67	ปรับปรุง		
รวม	6.86	1.23	พอใช้	5.88	2.06	ปรับปรุง	2.18	0.03

Sig < .05

3 การเปรียบเทียบผลการเรียนรู้การพัฒนาทักษะปฏิบัติการแสดงชุดระบำไก่อ ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (t = 1.84, Sig = 0.07)

ตารางที่ 3 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การจัดการเรียนรู้ โดยรูปแบบการสอนแผนการเรียนรู้อัตโนมัติและวิธีผสมผสานการเรียนรู้อัตโนมัติ

	คะแนนเฉลี่ยรวม	S.D.	t	Sig
กลุ่มทดลอง	2.88	0.29	1.84	0.07
กลุ่มควบคุม	2.69	0.43		

Sig < .05

อภิปรายผล

ผู้วิจัยได้พัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ผสมผสานทักษะปฏิบัติเดวิสและการเรียนรู้แบบร่วมมือ เพื่อใช้สำหรับการฝึกทักษะปฏิบัติชุดระบำโกวิทาคดนตรี-นาฏศิลป์ จำนวน 10 แผน และนำไปใช้กับกลุ่มทดลองคือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/1 จำนวน 28 คน ซึ่งเป็นห้องที่มีความถนัดด้านวิชาการ มากกว่าด้านปฏิบัติ พบว่านักเรียนมีความสนใจและสามารถเข้าใจเนื้อหาความรู้ที่เป็นเชิงวิชาการมากกว่าการปฏิบัติ ส่วนนักเรียนกลุ่มควบคุมคือชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/2 จำนวน 29 คน จะมีความถนัดด้านทักษะปฏิบัติมากกว่าด้านวิชาการ จึงพบว่านักเรียนสามารถปฏิบัติได้ดีกว่าการตอบคำถามด้านวิชาการ

การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้เกี่ยวกับการแสดงชุดระบำโกวิทาคระหว่างกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมพบว่าในภาพรวมมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($t = 3.18$, Sig = 0.00) ซึ่งสอดคล้องกับบริบทของนักเรียนกลุ่มทดลอง เป็นกลุ่มนักเรียนเก่งที่ปกติมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านวิชาการสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม เมื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทักษะปฏิบัติทำรำประกอบการแสดงชุดระบำโกวิทาค ด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ผสมผสานทักษะปฏิบัติเดวิส และการเรียนรู้แบบร่วมมือของกลุ่มทดลอง กับกลุ่มควบคุม พบว่า มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ สอดคล้องกับ รัชนิงอกศิริ (2550) ที่ศึกษาเรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความสามารถในการใช้เหตุผลทางคณิตศาสตร์ และเจตคติต่อวิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนเป็นรายบุคคล (TAI) และการเรียนรู้ตามคู่มือ พบว่านักเรียนที่เรียนรู้โดยจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนเป็นรายบุคคล (TAI) และนักเรียนที่เรียนรู้โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามคู่มือครูมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และเจตคติต่อคณิตศาสตร์ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้เป็นเพราะการจัดชั้นเรียนของโรงเรียน เปรมฤทัยใน ห้องประถมศึกษาปีที่ 5/1 ซึ่งเป็นกลุ่มทดลองจะเป็นนักเรียนที่เก่งวิชาการมากกว่ากลุ่มควบคุม ซึ่งสภาพทั่วไปนักเรียนที่มีความถนัดด้านวิชาการ มักจะไม่ชอบวิชาที่ต้องปฏิบัติจึงสอดคล้องกับงานวิจัยของ เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์ (2545, น. 12) ในการพัฒนาทักษะการคิดจำเป็นต้องพัฒนาทั้งในด้าน การใช้เหตุผล และการสร้างสรรค์ไปพร้อม ๆ กัน ไม่สามารถแยกพัฒนาทักษะแต่ละด้านได้ การทำหน้าที่ของสมองสามารถแยกให้เห็นอย่างชัดเจน คือสมองซีกซ้าย ทำหน้าที่การใช้ภาษา การเขียน การอ่าน ทักษะด้านตัวเลข การใช้เหตุผล ทักษะการพูด ทักษะด้านวิทยาศาสตร์ ควบคุมการทำงานของมือขวา สมองซีกขวา ทำหน้าที่ ความเข้าใจอย่างลึกซึ้ง การเห็นภาพสามมิติ ศิลปะ การจินตนาการ ทักษะด้านดนตรี ควบคุมการทำงานของมือซ้าย

ข้อเสนอแนะ

1. การจัดการเรียนการสอนในปัจจุบัน ผู้เรียนควรได้รับการปลูกฝังเรื่องการทำงานเป็นทีมมากขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้การทำงานร่วมกัน โดยยึดประโยชน์ที่ได้เป็นของส่วนรวม ผู้เรียนได้เรียนรู้การพึ่งพาอาศัยกัน เกิดภาวะผู้นำและผู้ตามที่ดี มีการยอมรับความคิดเห็นซึ่งกัน และกัน มีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน โดยผู้สอนสามารถนำรูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือไปประยุกต์ใช้ในแผนการ

สอนได้กับทุกสาระการเรียนรู้ เป็นการวางพื้นฐานที่ดีของสังคมในอนาคตได้เป็นอย่างดี แต่การสอนแบบร่วมมืออาจไม่สามารถทำให้เกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นกับกลุ่มทดลองที่อายุน้อย

2. การจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติเดวิส สามารถนำรูปแบบไปปรับใช้กับการเรียนการสอนในสาขาวิชาที่ต้องการให้ผู้เรียนฝึกทักษะให้เกิดความชำนาญ เช่น งานประดิษฐ์ งานศิลปะ ฯลฯ ได้เป็นอย่างดีเช่นเดียวกัน

3. การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้โดยผสมผสานทักษะปฏิบัติเดวิส และการเรียนรู้แบบร่วมมือ ในการพัฒนาทักษะปฏิบัติชุดระบำโก๋ วิชาดนตรีนาฏศิลป์ ทำให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์อันดีต่อกันมีการช่วยเหลือซึ่งกันและ หากทุกคนร่วมมือร่วมใจกันปลูกฝังเยาวชนในวันนี้ให้รู้จักการทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ มีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ยึดผลประโยชน์ส่วนรวมเป็นหลักมากกว่าประโยชน์ส่วนตัว ซึ่งจะสามารถพัฒนาสังคมและประเทศชาติให้สามารถอยู่ร่วมกันได้อย่างมีความสุข

4. การวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง ควรคำนึงถึงตัวแปรต่างๆที่อาจเป็นอุปสรรคในการดำเนินการทดลอง เช่น อายุ เพศ สถิติปัญญา เจตคติ และ ความถนัดในการเรียนการสอนปฏิบัติ เพราะ อาจส่งผลต่อการจัดการเรียนการสอนได้

บรรณานุกรม

- กรมศิลปากร.(2546). “ข้อมูลโบราณสถานเวียงกุมกาม” เชียงใหม่: สำนักโบราณคดีและพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติเชียงใหม่.
- กัลยา ต๊ะมะครุฑ.(2542). “การพัฒนาชุดการสอนนาฏศิลป์เบื้องต้น สำหรับครูสอนในโรงเรียนประถมศึกษา.” วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์ .(2545).การคิดสร้างสรรค์.กรุงเทพฯ: ชัคเชสมิเดีย.
- จารุณี ลิ้มปานานนท์.(2539) การใช้ชุดฝึกกิจกรรมนาฏศิลป์ด้วยตนเองสำหรับครูชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- รัชนี้ งอกศิริ. (2550). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความสามารถในการใช้เหตุผลทางคณิตศาสตร์นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนเป็นรายบุคคล (TAI) และการเรียนรู้ตามคู่มือครู.(วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม).
- เรณู โกศินานนท์. (2544). นาฏยศัพท์ ภาษานาฏศิลป์ไทย. กรุงเทพฯ :โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.
- วรสรวง สุทธิสุวรรณ.(2541). “ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกิจกรรมนาฏศิลป์ไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาชั้นปีที่ 4.ที่ได้รับการซ่อมเสริม 2 รูปแบบ.” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาเทคโนโลยีทางการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- อรรจธณ บรรจงศิลป์ และ อาภรณ์ มนตรีศาสตร์.(2527).หลักการสอนดนตรีนาฏศิลป์.เอกสารการสอนชุดวิชาการสอนกลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย หน่วยที่ 8 สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.1-50.กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.